

Enligt kommittén bör grundsynen för de regionala mål- och riskanalyser som skall vara styrande för planeringen inom totalförsvaret gå ut på att definiera riskområden som kan hänföras till tre olika risknivåer: stor risk, risk och mindre risk.

Fördelningen av befolkningsskyddet skall grundas på riskerna för befolkningen. Skyddet delas in i tre skyddsnivåer, I, II och III. Skyddsnivå III är ett grundskydd som alla skall ha tillgång till. Skyddsnivå II ger ett ökat skydd mot verkan av konventionella vapen. Skyddsnivå I ger ett ännu bättre skydd mot verkan av konventionella vapen och ett visst skydd mot stötvågen från kärnvapen.

Produktionen av skydd i samband med nybyggnad av bostäder och anläggningar är enligt kommitténs uppfattning ett betydelsefullt medel att skapa skydd till rimliga kostnader.

Genom särskilda åtgärder under en tio-årsperiod kan enligt kommitténs mening befintliga tillgångar i form av äldre skyddsrum, tunnelbanestationer, berggrum och tunnlar ge värdefulla tillskott på skyddsplatser i storstäderna.

De brister på skyddsrum som finns i befintlig bebyggelse bör reduceras genom skyddsrumbyggnad vid om- eller tillbyggnader eller i befintliga byggnader.

För produktionen av skydd finns en särskild kostnadsram som riksdagen beslutar om. Kommittén anser att behoven av medel för nyproduktion bör täckas i första hand. Vidare att medel inom ramen bör tas i anspråk för kompletterande och förberedande åtgärder inom tio år. Vad som återstår skall således användas för bristtäckningsproduktion. Den bör främst avse skyddet för sådana verksamheter i riskområden som måste fortsätta i krig och som inom rimlig tid inte kan få skydd på annat sätt. Målet bör vara att dessa skyddsbehov skall vara täckta inom tio år.